

skulde være i Stand til at give Grev Knuth, Lilliendal, en god Trumf paa Haanden under den Proces, som han agter at føre med Hensyn til Gyldigheden af den hele Lov.

Endelig findes der i § 10 en Bestemmelse, hvorefter de Opsigelser, der allerede har fundet Sted efter den hidtil gældende Lov, uden videre annulleres. Det anser jeg for betænkeligt, ja, for i højeste Grad forkasteligt. Dette at give Love tilbagevirkende Kraft er altid en meget betænkelig Ting, men især er det forkasteligt, naar der er Tale om at gribe ind i private Rettigheder. Dette Forhold blev ogsaa fremhævet af den ærede foregaaende Taler, til hvis Bemærkninger jeg ganske slutter mig, saaledes at jeg ikke behøver nærmere at uddybe dette Punkt.

Med det, jeg her har sagt, tror jeg at have paavist, at der i Lovforslaget, ogsaa som det nu foreligger, findes en lang Række af Mangler og Inkonsekvenser. Jeg henstiller til dem, der ønsker at fremme Lovforslaget, først og fremmest den højtærede Landbrugsminister, at man dog søger at fjerne disse Mangler, søger i hvert Fald at mildne Forholdet saaledes, at der ikke kan rejses saadanne afgørende formelle Indvendinger mod Lovforslagets Affattelse. Det vilde dog være overordentlig uheldigt, om det, naar denne Lov var vedtaget, skulde vise sig, at saa kunde den højtærede Landbrugsminister heller ikke bruge denne Lov, og vi saa maaske i Løbet af Vinteren skulde til at foretage en ny Revision og vedtage den tredje Lov. Hvis dette skulde blive Tilfældet, vilde vi blive et kærkomment Stof for Vittighedsbladene, de vilde naturligvis være glade, men alle andre vilde være meget utilfredse dermed. Men hvorledes nu end Lovforslagets Tilhængere vil stille sig med Hensyn til det, jeg her har sagt — det er jo kun Henstillinger fra min Side —, maa jeg paa mit Partis Vegne, paa mine Venners og egne Vegne, fastholde, at vi paa ingen Maade kan gaa med til den hele Lov. Vi mener, som vi altid har ment, at Loven i det hele er uretfærdig, og at den overhovedet ikke bør fremmes. Vi vil altsaa stemme mod Lovforslaget, hvad enten der vedtages Ændringsforslag, eller det ikke sker.

Steincke: I Modsætning til de to ærede Ordførere, der har talt, har jeg ikke haft den Lykke at være Medlem af dette høje Ting omtrent fra den Gang, Arveafgiftene blev oprettet; jeg har ikke en Gang været Medlem, da det sidste Gang blev vedtaget at afløse dem. Jeg føler derfor allerede af den Grund ingen som helst Trang

til at gaa dybere ind paa denne Diskussion, som jeg for saa vidt mangler Forudsætninger for at kunne gaa ind paa, som jeg ikke har været med til alle de Forhandlinger, som de to ærede Medlemmer, der hidtil har talt, har deltaget i. Men det er heller ikke nødvendigt paa Sagens nuværende Trin, thi efter de Taler, vi har hørt, er det aldeles givet, at dette Lovforslag vil blive Genstand for ret indgaaende Udvalgsbehandling.

Jeg skal derfor indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at fremsætte nogle almindelige Betragtninger over hele dette Lovforslag. Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at dets Vedtagelse skønnes nødvendig fra den højtærede Ministers Side for at muliggøre Gennemførelsen af den Lov af 20. Marts 1918 om Aflysning af Arveafgiftesafgifter, som dels har givet Anledning til en hel Del Tvivl og dels ogsaa efter Ministeriets Opfattelse har medført den Inkonsekvens, at det paa den ene Side er forbudt at paalægge faste Ejendomme Grundbyrder i Korn eller andre Varer, medens Aflysningen dog kun skal omfatte Afgifter i Varer, paa hvilke der sættes Kapitelstakst, og det paa den anden Side stadig er tilladt at paalægge faste Ejendomme Grundbyrder i rede Penge, uagtet Loven paabyder, at de eksisterende Afgifter af denne Art skal være Genstand for Aflysning. Denne Inkonsekvens foreslaar man altsaa rettet ved § 1, saaledes at alle Grundbyrder i Korn eller andre Varer inddrages under Aflysningen, medens alle Grundbyrder, ansatte i Penge, skal undtages fra Aflysningen. Det ærede 2det landstingsvalgte Medlem (Godskesen) var ikke enig i, at Inkonsekvensen laa paa dette Punkt, men fandt Inkonsekvensen paa et helt andet Punkt, nemlig i Forholdet mellem Aflysning i Varer og i rede Penge. Men vi er alle enige om, at Loven, som den er i Øjeblikket, er ubrugelig, og at Inkonsekvensen kommer frem paa mange forskellige Punkter. Af disse formelle Grunde synes jeg ogsaa, man maa indrømme Rigtigheden af, at det er nødvendigt at tage Lovforslaget op til Behandling, selv om man i Realiteten — det gælder i hvert Fald for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa, det fuldt ud gælder mit Parti — i det hele taget er betænkelig ved den Udvikling, den her henhørende Lovgivning har taget herhjemme lige siden 1903, da man gennemførte Skattelovene og Tiendeloven, hvor man efterhaanden er kommet ind paa at afløse alle saadanne Hæftelser, der har hvilet paa fast Ejendom. Det Parti, jeg